

Ποιά είναι η σημερινή εορτή; Είναι σεπτή και μεγάλη, αγαπητέ, και υπερβαίνει τον ανθρώπινο νου και είναι αντάξια της γενναιοδωρίας του Θεού που την καθιέρωσε. Γιατί σήμερα έγινε συμφιλίωση του Θεού με το ανθρώπινο γένος. Σήμερα διαλύθηκε η παλιά έχθρα και τελείωσε ο μακροχρόνιος πόλεμος. Σήμερα επανήλθε κάποια θαυμάσια ειρήνη που ποτέ δεν την περίμεναν προηγουμένως οι άνθρωποι. Γιατί, ποιος θα έλπιζε ότι ο Θεός επρόκειτο να συμφιλιωθεί με τον άνθρωπο; Όχι επειδή ο Κύριος μισούσε τον άνθρωπο, αλλ' επειδή ο υπηρέτης ήταν αδιάφορος! Ούτε επίσης, επειδή ο Κύριος ήταν σκληρός, αλλ' επειδή ο δούλος ήταν αχάριστος.

Θέλεις να μάθεις πως εξοργίσαμε αυτόν τον φιλόανθρωπο και αγαθό Κύριό μας; Γιατί, πραγματικά, πρέπει να μάθεις την αιτία της προηγούμενης έχθρας μας, ώστε, όταν δεις ότι μας τίμησε, ενώ ήμασταν εχθροί του και πολέμιοι, να θαυμάσεις τη φιλανθρωπία αυτού που μας τίμησε, και να μη νομίσεις ότι από δικά μας κατορθώματα έγινε η αλλαγή, και, αφού μάθεις το μέγεθος της χάρης του, να μη σταματήσεις να τον ευχαριστείς διαρκώς για τις πολλές του δωρεές. Θέλεις λοιπόν να μάθεις, πώς εξοργίσαμε τον Κύριό μας, τον φιλόανθρωπο, τον πράο, τον αγαθό, αυτόν που ρυθμίζει τα πάντα για τη δική μας σωτηρία; Σκέφθηκε κάποτε να εξαφανίσει ολοκληρωτικά το ανθρώπινο γένος, και τόσο οργίστηκε εναντίον μας, ώστε να μας καταστρέψει μαζί με τις γυναίκες και τα παιδιά και τα άγρια θηρία και τα κατοικίδια ζώα και ολόκληρη τη γη.

Και εάν θέλεις, θα σου δώσω να ακούσεις και αυτήν την απόφαση: «Γιατί θα εξαλείψω», λέγει ο Θεός, «τον άνθρωπο που δημιούργησα από το πρόσωπο όλης

της γης και τα θηρία και τα ζώα, γιατί μετανόησα που δημιούργησα τον άνθρωπο»! Και για να μάθεις ότι δε μισούσε την ανθρώπινη φύση, αλλά αποστρεφόταν την κακία, αυτός που είπε, ότι «θα εξαλείψω τον άνθρωπο που δημιούργησα από το πρόσωπο της γης», λέγει στον άνθρωπο, «Είναι καιρός κάθε άνθρωπος να επιστρέψει σε μένα». Εάν όμως μισούσε τον άνθρωπο, δεν θα συζητούσε μαζί του. Τώρα όμως τον βλέπεις να μη θέλει να κάμει αυτό, το οποίο απείλησε να κάμει, αλλά και να δικαιολογείται ο Κύριος στο δούλο και να συζητά σαν με ισότιμο φίλο και να λέγει τις αιτίες της καταστροφής που πρόκειται να γίνει, όχι για να μάθει τις αιτίες ο άνθρωπος, αλλά, αφού τις πει στους άλλους, να τους κάμει πιο συνετούς. Αλλ', όπως έλεγα προηγουμένως, τόσο άσχημα έπραττε στην αρχή το ανθρώπινο γένος, ώστε κινδύνευσε να χαθεί και από την ίδια τη γη .

Τώρα όμως εμείς, οι οποίοι φανήκαμε ανάξιοι για τη γη, σήμερα ανεβήκαμε στους ουρανούς! Εμείς που δεν ήμασταν άξιοι να εξουσιάζουμε τη γη, ανεβήκαμε στην ουράνια βασιλεία, ξεπεράσαμε τους ουρανούς, αγγίξαμε το θρόνο του Θεού. Και το γένος, που γι' αυτό φύλαγαν τον παράδεισο τα Χερουβίμ, σήμερα κάθεται ψηλότερα από τα Χερουβίμ. Αλλά πώς έγινε αυτό το θαυμαστό και μεγάλο; πώς εμείς οι αμαρτωλοί, οι οποίοι φανήκαμε ανάξιοι επάνω στη γη και χάσαμε την εξουσία σ' αυτήν, οδηγηθήκαμε σε τόσο μεγάλο ύψος; πώς καταργήθηκε ο πόλεμος; πώς εξαφανίσθηκε η οργή; Πώς; Αυτό ακριβώς είναι το θαυμαστό, ότι δηλαδή όχι επειδή παρακαλέσαμε εμείς που άδικα οργιζόμαστε εναντίον του Θεού, αλλ' επειδή μας παρακάλεσε αυτός που δίκαια αγανακτούσε, έτσι έγινε ειρήνη. «Στο όνομα του Χριστού λοιπόν παρακαλούμε, επειδή στο πρόσωπό μας είναι ο Θεός που παρακαλεί». Τί σημαίνει αυτό; Αυτός περιφρονήθηκε και αυτός παρακαλεί; Ναι, επειδή είναι Θεός και γι' αυτό, ως φιλόανθρωπος πατέρας, παρακαλεί.

Και πρόσεχε τι γίνεται. Μεσίτης είναι ο Υιός του Θεού που μας παρακαλεί, δεν είναι άνθρωπος, ούτε άγγελος, ούτε αρχάγγελος, ούτε κανένας από τους υπηρέτες του. Και τί κάνει ο μεσίτης; Τη δουλειά του μεσίτη. Όπως δηλαδή, όταν δύο άνθρωποι μισούνται μεταξύ τους και δεν θέλουν να συμφιλιωθούν, κάποιος άλλος, αφού έλθει και μπει ανάμεσά τους, διαλύει την έχθρα τους, έτσι έκαμε και ο Χριστός. Ο Θεός ήταν οργισμένος εναντίον μας, εμείς μισούσαμε τον Θεό, τον φιλόανθρωπο Κύριο. Ο Χριστός, αφού μπήκε στη μέση, συμφιλίωσε τα δύο μέρη. Και πώς μπήκε στη μέση; Δέχθηκε εκείνος την τιμωρία που έπρεπε να επιβάλει σ' εμάς ο Πατέρας. Και υπέμεινε την τιμωρία αυτή και τις προσβολές των ανθρώπων. Θέλεις να μάθεις πώς τα δέχθηκε αυτά τα δύο; «Ο Χριστός», λέγει ο Παύλος, «μας εξαγόρασε από την κατάρρα του νόμου, με το να γίνει ο ίδιος για χάρη μας κατάρρα».

Είδες πώς δέχθηκε την τιμωρία που επιβλήθηκε από τους ουρανούς; Πρόσεχε πώς υπέμεινε και τις προσβολές που του έκαμαν οι άνθρωποι: «Οι προσβολές εκείνων που σε πρόσβαλλαν», λέγει, «έπεσαν επάνω μου». Είδες πώς εξαφάνισε την έχθρα;

Και πως δεν σταμάτησε να κάνει τα πάντα και να παθαίνει και να φροντίζει,

ώσπου ανέβασε κοντά στον Θεό τον εχθρό και αντίπαλό του και τον έκαμε φίλο του; και αυτών των αγαθών η βάση είναι η σημερινή ημέρα, γιατί, αφού πήρε κάτι

εκλεκτό από την ανθρώπινη φύση, έτσι ακριβώς το πρόσφερε στον Θεό. Και αυτό που γίνεται στα χωράφια που είναι σπαρμένα με σιτάρι, –όταν κάποιος πάρει λίγα

στάχυα και κάμει ένα μικρό δεμάτι και το προσφέρει στον Θεό, Εκείνος ευλογεί με το μικρό δεμάτι όλο το χωράφι. Αυτό έκαμε και ο Χριστός. Μ' εκείνο το ένα

σώμα και την εκλεκτή προσφορά, έκαμε να ευλογηθεί όλο το ανθρώπινο γένος.

Αλλά γιατί δεν ανέβασε στους ουρανούς όλο το ανθρώπινο γένος; Γιατί δεν είναι αυτό προσφορά, εάν δηλαδή προσφέρει κάποιος το σύνολο, αλλά αν κάποιος, αφού

προσφέρει ένα μικρό μέρος, κάμει με αυτό να ευλογηθεί το σύνολο. Αλλ' όμως, θα πει κάποιος, εάν ήταν προσφορά, έπρεπε να προσφέρει τον πρωτόπλαστο, γιατί

απαρχή σημαίνει να προσφέρεται εκείνο που γεννήθηκε πρώτο, εκείνο που βλάστησε πρώτο. Δεν είναι αυτό απαρχή, αγαπητέ, εάν προσφέρουμε τον πρώτο καρπό, έστω και αν είναι χαλασμένος και άρρωστος, αλλά εάν προσφέρουμε τον εκλεκτό καρπό. Επειδή λοιπόν εκείνος ο καρπός ήταν υπεύθυνος για την αμαρτία, γι' αυτό δεν προσφέρθηκε, αν και δημιουργήθηκε πρώτος. Αλλά Αυτός ήταν απαλλαγμένος από την αμαρτία, γι' αυτό και προσφέρθηκε, αν και γεννήθηκε αργότερα. Γιατί αυτό θα πει απαρχή.

Και για να μάθεις, ότι δεν είναι ο πρώτος καρπός που ωριμάζει η εκλεκτή προσφορά, αλλά ο εξαιρετικός και εκείνος που είναι καλής ποιότητας και που ωρίμασε όσο έπρεπε, θα σου δώσω την απόδειξη από την αγία Γραφή. «Εάν μεις», λέγει προς τον λαό ο Μωυσής, «στη γη της επαγγελίας, την οποία σου δίνει ο Κύριος ο Θεός σου, και φυτέψεις σ' αυτήν κάθε καρποφόρο δένδρο, τρία χρόνια δεν θα θεωρείς καθαρό τον καρπό του, και τον τέταρτο χρόνο θα είναι ο καρπός του κατάλληλος για προσφορά του στον Κύριο». Εάν όμως ήταν εκλεκτή προσφορά ο πρώτος καρπός, ο καρπός δηλαδή που γίνεται τον πρώτο χρόνο, αυτόν έπρεπε να προσφέρει στον Κύριο. Τώρα όμως λέγει, «τρία χρόνια δεν θα θεωρείς καθαρό τον καρπό του», αλλά θα τον αφήσεις, γιατί το δένδρο είναι χαλασμένο, γιατί ο καρπός είναι άρρωστος, γιατί δεν είναι ώριμος. Τον τέταρτο χρόνο όμως, λέγει, «θα είναι κατάλληλος για τον Κύριο».

Και πρόσεχε τη σοφία του νομοθέτη. Δεν τον αφήνει να φάγει, για να μη δοκιμάσει

αυτός τον καρπό πριν από τον Θεό. Ούτε του επιτρέπει να τον προσφέρει, για να μην τον προσφέρει πρόωρα στον Κύριο. Αλλά λέγει: Άφησέ τον, γιατί είναι ο πρώτος, και μη τον προσφέρεις, γιατί είναι ανάξιος να τιμήσει τον Θεό. Βλέπεις ότι δεν είναι εκλεκτή προσφορά ο πρώτος καρπός, αλλά ο εξαιρετικός; Και αυτά τα είπαμε για το ανθρώπινο σώμα που πρόσφερε ο Χριστός στον Πατέρα. Πρόσφερε λοιπόν στον Πατέρα την εκλεκτή προσφορά του ανθρώπινου γένους. Και τόσο θαύμασε το δώρο ο Πατέρας, και γιατί είχε αξία εκείνος που το πρόσφερε και γιατί η προσφορά ήταν αμόλυντη, ώστε το δέχτηκε στα χέρια του και το τοποθέτησε κοντά Του και του είπε: «Κάθισε στα δεξιά μου». Σε ποιά φύση είπε ο Θεός, «Κάθισε στα δεξιά μου»; Σ' εκείνη που άκουσε, «χώμα είσαι και στο χώμα θα γυρίσεις.

Δεν ήταν λοιπόν αρκετό ότι ανέβηκε πάνω από τους ουρανούς; δεν ήταν λοιπόν αρκετό ότι στάθηκε μαζί με τους αγγέλους; δεν ήταν ανυπολόγιστη και αυτή η τιμή; Όμως ξεπέρασε τους αγγέλους, προσπέρασε τους αρχαγγέλους, ξεπέρασε τα Χερουβίμ, ανέβηκε ψηλότερα από τα Σεραφίμ, πέρασε πάνω από τις αρχές, δεν στάθηκε πουθενά, μέχρι που πλησίασε το θρόνο του Θεού. Δεν βλέπεις αυτήν την απόσταση ανάμεσα στον ουρανό και στη γη; Καλύτερα όμως ας αρχίσουμε από κάτω. Δεν βλέπεις πόση είναι η απόσταση από τον άδη μέχρι τη γη; και από τη γη πάλι μέχρι τον ουρανό; και από τον ουρανό μέχρι τον ψηλότερο ουρανό; και από εκείνον μέχρι τους αγγέλους, τους αρχαγγέλους, τις ουράνιες δυνάμεις και μέχρι σ' αυτόν το θρόνο του Θεού; Σ' αυτήν όλη την απόσταση και σ' αυτό το ύψος ανέβασε το ανθρώπινο γένος.

Πρόσεχε, πού βρισκόταν κάτω και πού ανέβηκε. Δεν υπήρχε κατώτερο σημείο να κατεβεί, από εκείνο που κατέβηκε ο άνθρωπος, ούτε ψηλότερο ν' ανεβεί, από εκείνο που τον ανέβασε πάλι ο Ιησούς. Και αυτά δηλώνοντας ο Παύλος έλεγε: «Εκείνος που κατέβηκε, ο ίδιος και ανέβηκε». Και που κατέβηκε; «Στα κατώτερα μέρη της γης», και ανέβηκε πάνω απ' όλους τους ουρανούς. Μάθε ποιός ανέβηκε και ποιά ήταν η φύση του και πως ήταν πριν να κατεβεί. Γιατί μ' ευχαρίστηση ασχολούμαι με την ευτέλεια του ανθρώπινου γένους, για να μάθω καλά την τιμή που μας χάρισε η φιλανθρωπία του Κυρίου. Ήμαστε χώμα και σκόνη. Αλλά αυτό σε καμία περίπτωση δεν ήταν αξιοκατάκριτο, γιατί ήταν αδυναμία της φύσης μας. Συμπεριφερόμαστε πιο ανόητα από τα ζώα. «Ο άνθρωπος έγινε σαν τα ανόητα ζώα και έγινε όμοιος μ' αυτά». Το να γίνει όμως κανείς όμοιος με τα ζώα, είναι σαν να έγινε χειρότερος από αυτά. Γιατί το μεν ζώο από τη φύση του δεν έχει λογικό και είναι φυσικό να παραμένει στην κατάσταση αυτή της αλογίας, το να ξεπέσουμε όμως εμείς, που μας τίμησε ο Θεός με λογικό, στην κατάσταση αυτού του παραλογισμού, είναι έγκλημα της δικής μας προαίρεσης. Συνεπώς, όταν ακούσεις, ότι έγινε όμοιος με τα ζώα, μη νομίσεις ότι το είπε αυτό για να δείξει πως είμαστε ίσοι μ' αυτά, αλλά γιατί ήθελε ν' αποδείξει πως είμαστε χειρότεροι από αυτά. Και πραγματικά, γίναμε χειρότεροι και πιο αναίσθητοι από τα ζώα, όχι επειδή είμαστε άνθρωποι και ξεπέσαμε εκεί, αλλά επειδή φθάσαμε και σε μεγαλύτερη αχαριστία. Και αυτό δηλώνοντας ο Ησαΐας έλεγε: «Το βόδι γνωρίζει τον κύριό του και ο όνος το παχνί του κυρίου του. Οι

Ισραηλίτες όμως δεν γνωρίζουν εμένα». Αλλά ας μη ντρεπόμαστε για τα προηγούμενα. «Γιατί όπου πλήθυνε η αμαρτία, εκεί δόθηκε πιο άφθονη η χάρη».

Είδες πως είμαστε πιο ανόητοι από τα ζώα; Θέλεις να δεις ότι είμαστε πιο ανόητοι και από τα πουλιά; «Τα τρυγόνια και τα χελιδόνια και τα μικρά πουλιά γνωρίζουν την εποχή του ερχομού τους,· ο λαός μου όμως δε γνωρίζει τις επιθυμίες μου». Να που είμαστε πιο ανόητοι και από τα γαϊδούρια και από τα βόδια, και από τα πουλιά, τα τρυγόνια και τα χελιδόνια. Θέλεις να μάθεις και άλλη ανοησία μας; Μας κάνει μαθητές των μυρμηγκιών! Τόσο χάσαμε τα λογικά, που έχουμε από τη φύση μας. Γιατί λέγει: «Πήγαινε στο μυρμήγκι και προσπάθησε να μιμηθείς τη μέθοδο εργασίας του». Γίναμε μαθητές των μυρμηγκιών, εμείς που δημιουργηθήκαμε σύμφωνα με την εικόνα του Θεού. Δεν είναι όμως αίτιος ο δημιουργός μας, αλλά εμείς που απομακρυνθήκαμε από την εικόνα.

Και γιατί λέγω για τα μυρμήγκια; Γίναμε πιο αναίσθητοι και από τις πέτρες. Θέλεις και γι' αυτό να σου φέρω απόδειξη; «Ακούστε φαραγγία και θεμέλια της γης, ότι ο Θεός θα ζητήσει από το λαό του ν' απολογηθεί». Τους ανθρώπους δικάζεις και καλεις τα θεμέλια της γης; Ναι, λέγει· γιατί οι άνθρωποι είναι πιο αναίσθητοι από τα θεμέλια της γης. Ποιά λοιπόν μεγαλύτερη κακία ζητάς ακόμη όταν είμαστε πιο αναίσθητοι από τα γαϊδούρια, πιο ανόητοι από τα τρυγόνια, πιο άμυαλοι και από τα μυρμήγκια, πιο αναίσθητοι και από τις πέτρες; Φαινόμαστε και ίσοι με τα φίδια. «Θυμώνουν», λέει, «όταν τους πεις ότι είναι όμοιοι με τα φίδια! Δηλητήριο ασπίδων έχουν μέσα στο στόμα τους». Και τι χρειάζεται να πούμε για την αναισθησία των ζώων, όταν είναι φανερό πως ονομαζόμαστε και παιδιά του ίδιου του διαβόλου; Γιατί λέγει: «Εσείς είστε παιδιά του διαβόλου».

Αλλά εμείς οι αναίσθητοι και αχάριστοι, οι ανόητοι, οι ποιοί αναίσθητοι από τις πέτρες, οι χειρότεροι απ' όλους, οι ελεεινοί, οι πιο τιποτένιοι -πώς να μιλήσω; τι να πω; πως να βγάλω από το στόμα μου αυτά τα λόγια;- εμείς οι τιποτένιοι λοιπόν, οι πιο ασύνετοι απ' όλα, γίναμε σήμερα ανώτεροι απ' όλους. Σήμερα απόλαυσαν οι άγγελοι εκείνο που ποθούσαν από πολύ καιρό. Σήμερα είδαν οι αρχάγγελοι εκείνο που από πολύ καιρό επιθυμούσαν, δηλαδή τον άνθρωπο να λάμπει κοντά στο θρόνο του Θεού, ν' αστράφτει από αθάνατη δόξα και ομορφιά. Γιατί αυτό ποθούσαν από πολύ καιρό οι άγγελοι, γιατί αυτό επιθυμούσαν από πολύ καιρό οι αρχάγγελοι.

Πράγματι. Αν και η τιμή του ανθρώπου ήταν ανώτερη από τη δική τους, όμως χάρονταν και για τα δικά μας αγαθά, και υπέφεραν όταν τιμωρηθήκαμε. Γιατί τα Χερουβίμ, αν και φύλαγαν τον παράδεισο, όμως υπέφεραν· και όπως ένας υπηρέτης, όταν βρει στη φυλακή κάποιο συνάδελφό του, τον φυλάγει βέβαια επειδή τον

πρόσταξε ο κύριος, υποφέρει όμως γι' αυτό που γίνεται, από συμπάθεια για το συνάδελφό του,· έτσι και τα Χερουβίμ ανέλαβαν βέβαια να φυλάγουν τον παράδεισο, υπέφεραν όμως για τη φυλάκιση του ανθρώπου. Και για να μάθεις ότι υπέφεραν, θα σου το αποδείξω από τους ανθρώπους. Γιατί, όταν δεις ότι οι άνθρωποι συμπάσχουν για τους συνανθρώπους τους, να μην αμφιβάλλεις πια για τα Χερουβίμ, γιατί οι δυνάμεις αυτές είναι πιο φιλόστοργες από τους ανθρώπους. Ποιός λοιπόν από τους καλούς ανθρώπους δεν πόνεσε, όταν τιμωρούνται σύμφωνα με το νόμο άνθρωποι, ακόμη και μετά από πάρα πολλά σφάλματά τους; Γιατί αυτό είναι το παράδοξο, ότι, αφού έμαθαν τις αμαρτίες των ανθρώπων και είδαν ότι εναντιώθηκαν στον Θεό, πόνεσαν οι άγγελοι. Ο Μωυσής πόνεσε μετά την ειδωλολατρία των Ισραηλιτών, γι' αυτό και έλεγε: «Εάν τους συγχωρήσεις την αμαρτία, συγχώρησέ την. Σε διαφορετική περίπτωση, σβήσε και μένα από το βιβλίο που με έγραψες». Τι σημαίνει αυτό;

Βλέπεις την ασέβεια και πονάς γι' αυτούς που τιμωρούνται; Γι' αυτό βέβαια πονώ, λέγει, επειδή τιμωρούνται και δίνουν αφορμές για δίκαιες τιμωρίες. Και ο Ιεζεκιήλ, όταν είδε τον άγγελο να εξολοθρεύει τους ανθρώπους, φώναξε δυνατά και θρήνησε και είπε: «Αλλοίμονο, Κύριε, γιατί εξολοθρεύεις τους υπόλοιπους Ισραηλίτες»; Και ο Ιερεμίας λέγει: «Τιμώρησέ μας, Κύριε, αλλά ύστερα από σκέψη και όχι πάνω στο θυμό σου, για να μη μας αφήσεις πολύ λίγους».

Ο μεν Μωυσής λοιπόν και ο Ιεζεκιήλ και ο Ιερεμίας πονούν, οι δε δυνάμεις του ουρανού δεν υπέφεραν καθόλου για τα δικά μας κακά; Πως θα μπορούσε να δικαιολογηθεί αυτό; Ότι λοιπόν θεωρούν δικά τους τα δικά μας, μάθε πόση χαρά έδειξαν, όταν είδαν ότι ο Κύριος συμφιλιώθηκε μαζί μας. Εάν όμως δεν πονούσαν προηγουμένως, δεν θα χαίρονταν αργότερα· και ότι χαίρονταν, είναι φανερό απ' αυτά που λέγει ο Χριστός: «Ότι θα είναι χαρά στον ουρανό και στη γη για κάθε αμαρτωλό που μετανοεί». Εάν όμως χαίρονται οι άγγελοι όταν βλέπουν έναν αμαρτωλό που μετανοεί, σήμερα που βλέπουν με την εκλεκτή προσφορά ν' ανεβαίνει στον ουρανό ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, πως δεν θα ένιωθαν τη μεγαλύτερη χαρά;

Άκουσε όμως και από αλλού τη χαρά των δυνάμεων του ουρανού, για τη δική μας συμφιλίωση. Γιατί όταν γεννήθηκε με ανθρώπινο σώμα ο Κύριός μας, αφού είδαν ότι συμφιλιώθηκε πια με τους ανθρώπους -γιατί δεν θα κατέβαινε στη γη, αν δεν συμφιλιωνόταν-, αφού είδαν λοιπόν αυτό και έστησαν χορό πάνω στη γη, φώναζαν και έλεγαν: «Ας είναι δόξα στον Θεό στα ύψιστα μέρη του ουρανού, ας υπάρχει ειρήνη στη γη και αγαθή προαίρεση στους ανθρώπους». Και για να μάθεις, ότι γι' αυτό δοξάζουν τον Θεό, επειδή απόλαυσε η γη τα αγαθά, πρόσθεσαν και την αιτία, λέγοντας: «Ας υπάρχει ειρήνη στη γη και αγαθή προαίρεση στους ανθρώπους», σ' αυτούς που ήταν εχθροί του Θεού και αχάριστοι. Είδες πως δοξάζουν τον Θεό για τα ξένα αγαθά; Ή καλύτερα για τα δικά τους, γιατί θεωρούν ότι είναι δικά τους τα δικά μας αγαθά. Θέλεις να μάθεις, ότι χαίρονταν και σκιρτούσαν και όταν

επρόκειτο να δουν τον Κύριο ν' ανεβαίνει στους ουρανούς; Άκουσε τον Χριστό που λέγει, ότι ανέβαιναν και κατέβαιναν διαρκώς. και αυτό δείχνει ότι επιθυμούσαν να δουν το παράξενο θέαμα.

Και από που φαίνεται, ότι ανέβαιναν και κατέβαιναν; Άκουσε τον Χριστό που λέγει: «Από τώρα θα δείτε τον ουρανό ανοιγμένο και τους αγγέλους του Θεού ν' ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν για να υπηρετούν τον Υιό του Θεού». Γιατί τέτοια είναι η συνήθεια αυτών που αγαπούν. Δεν περιμένουν την κατάλληλη στιγμή, αλλά από τη χαρά τους, προλαβαίνουν την προθεσμία. Γι' αυτό κατεβαίνουν, επειδή βιάζονται να δουν το καινούριο και παράξενο εκείνο θέαμα, δηλαδή τον άνθρωπο που εμφανίστηκε στον ουρανό. Γι' αυτό υπήρχαν παντού άγγελοι, και όταν γεννήθηκε, και όταν αναστήθηκε, και σήμερα που ανέβηκε στους ουρανούς. Γιατί λέγει ο ευαγγελιστής Λουκάς: «Να δύο με λευκά φορέματα», που φανερώνουν με την εμφάνιση τη χαρά τους, και είπαν στους μαθητές: «Άνδρες Γαλιλαίοι, γιατί στέκεστε έκπληκτοι; Αυτός ο Ιησούς, που αναλήφθηκε από σας στον ουρανό, θα έρθει κατά τον ίδιο τρόπο, όπως τον είδατε τώρα να ανεβαίνει στον ουρανό».

Εδώ σας παρακαλώ να προσέξετε ιδιαίτερα. Γιατί λοιπόν τα λένουν αυτά οι άγγελοι; Μήπως δεν είχαν μάτια οι μαθητές; μήπως δεν έβλεπαν αυτό που γινόταν; Δεν είπε ο ευαγγελιστής, ότι αναλήφθηκε καθώς τον έβλεπαν; Για ποιό λόγο λοιπόν στάθηκαν κοντά τους οι άγγελοι λέγοντάς τους, ότι ανέβηκε στον ουρανό; Γι' αυτούς τους δύο λόγους, ο πρώτος, γιατί πάντοτε στενοχωριούνται οι μαθητές για την αναχώρηση του Χριστού. Ότι βέβαια στενοχωριούνται, άκουσε τι τους έλεγε: «Κανείς από σας δεν μ' ερωτά που πηγαίνεις; Αλλά η λύπη έχει γεμίσει την καρδιά σας, επειδή σας είπα αυτά».

Εάν λοιπόν δεν υποφέρουμε, όταν αποχωριζόμαστε από φίλους και συγγενείς μας, πως οι μαθητές όταν έβλεπαν ν' αποχωρίζεται από αυτούς ο Σωτήρας, ο διδάσκαλος, ο προστάτης, ο φιλόανθρωπος, ο ήμερος, ο αγαθός. Πως δεν θα στενοχωριούνταν; πως δεν θα πονούσαν; Γι' αυτό στάθηκε εκεί ο άγγελος, για να καταπραύνει με την επάνοδο του Κυρίου τη λύπη που τους προξένησε η αναχώρησή του. Γιατί λέγει: «Αυτός ο Ιησούς που αναλήφθηκε από σας στον ουρανό, θα έρθει κατά τον ίδιο τρόπο». Λυπηθήκατε λέγει, γιατί αναλήφθηκε; Αλλά μη λυπάστε πια, γιατί θα επιστρέψει και πάλι. Για να μη κάμουν λοιπόν εκείνο που έκαμε ο Ελισσαίος, όταν είδε το διδάσκαλό του ν' ανεβαίνει στον ουρανό και έσκισε τα ρούχα του -γιατί δεν στάθηκε κανένας κοντά του να του πει, ότι θα επιστρέψει ο Ηλίας-, για να μην κάμουν λοιπόν το ίδιο και αυτοί, γι' αυτό στάθηκαν κοντά τους οι άγγελοι, παρηγορώντας τη λύπη τους.

Αυτός είναι ο ένας λόγος της παρουσίας των αγγέλων. Υπάρχει όμως και δεύτερος όχι μικρότερος, γι' αυτό και πρόσθεσε, «που αναλήφθηκε». Ποιός λοιπόν είναι αυτός; Ο Ιησούς αναλήφθηκε στον ουρανό. Όμως η απόσταση ήταν μεγάλη και τα ανθρώπινα μάτια δεν είχαν τη δύναμη να δουν ως τους ουρανούς το σώμα που αναλήφθηκε. Αλλά όπως ένα πουλί που πετά στα ύψη, όσο πιο ψηλά ανεβαίνει, τόσο περισσότερο χάνεται από τα μάτια μας, έτσι ακριβώς και το σώμα εκείνο, όσο ανέβαινε πιο ψηλά, τόσο περισσότερο χανόταν, επειδή η αδυναμία των ματιών τους δεν μπορούσε να το παρακολουθήσει σ' όλο το μήκος της απόστασης. Γι' αυτό στάθηκαν κοντά τους οι άγγελοι, λέγοντας ότι ανέβηκε στον ουρανό, για να μη νομίζουν ότι ανέβηκε στον ουρανό όπως ο Ηλίας, αλλ' ότι αναλήφθηκε στον ουρανό. Γι' αυτό λέγει, «που αναλήφθηκε από σας στον ουρανό».

Και αυτό βέβαια δεν το πρόσθεσε χωρίς λόγο. Ο Ηλίας λοιπόν αναλήφθηκε προς τον ουρανό, γιατί ήταν άνθρωπος. Ο Ιησούς όμως αναλήφθηκε στον ουρανό, γιατί ήταν Θεός. Ο Ηλίας αναλήφθηκε με πύρινο άρμα, ο Ιησούς με νεφέλη. Γιατί, όταν έπρεπε να καλέσει ο Θεός τον Ηλία, έστειλε άρμα και όταν κάλεσε τον Υιό του, έστειλε βασιλικό θρόνο -και όχι μόνο βασιλικό θρόνο, αλλά τον ίδιο τον πατρικό θρόνο; Επειδή για τον Πατέρα λέγει ο Ησαΐας: «Ιδού, ο Κύριος κάθεται επάνω σ' ελαφριά νεφέλη». Επειδή λοιπόν ο Πατέρας κάθεται επάνω σε νεφέλη, γι' αυτό και στον Υιό έστειλε τη νεφέλη. και ο Ηλίας, όταν ανέβηκε στον ουρανό, άφησε στον Έλισσαίο τη μηλωτή του. Ο Ιησούς όμως όταν αναλήφθηκε, άφησε στους μαθητές του τα χαρίσματα, που έκαναν όχι έναν προφήτη, αλλά χιλιάδες Ελισσαίους, και μάλιστα πολύ μεγαλύτερους και σημαντικότερους από εκείνον.

Ας σταματήσουμε λοιπόν, αγαπητοί, και ας προσέξουμε προς την επιστροφή του Κυρίου. Γιατί και ο Παύλος λέγει: «Ο ίδιος ο Κύριος θα κατεβεί από τον ουρανό με πρόσταγμα, με φωνή αρχαγγέλου· και εμείς οι ζωντανοί, που θ' απομένουμε τότε στη ζωή, θ' αρπαχθούμε με σύννεφα για να συναντήσουμε τον Κύριο στον αέρα», αλλά όχι όλοι. Ότι λοιπόν δεν θα αρπαχθούμε όλοι, αλλά άλλοι θα παραμείνουν και άλλοι θα αρπαχθούμε, άκουσε τι λέγει ο Χριστός: «Τότε θα βρεθούν δύο γυναίκες ν' αλέθουν στον ίδιο μύλο. Η μία παραλαμβάνεται και η άλλη αφήνεται. Δύο θα βρίσκονται στο ίδιο κρεβάτι. Ο ένας παραλαμβάνεται και ο άλλος αφήνεται».

Τι θέλουν να πουν αυτά τα αινιγματικά λόγια; τι θέλει να πει αυτό το απόκρυφο μυστήριο; Με το μύλο μας φανέρωσε όλους εκείνους που ζουν μέσα στη φτώχεια και στη δυστυχία και με το κρεβάτι και τις ανέσεις υπονοεί όλους εκείνους που ζουν μέσα στα πλούτη και τις τιμές. Και επειδή ήθελε να δείξει ότι και από τους φτωχούς σώζονται και οδηγούνται στην απώλεια, είπε ότι και απ' τις δύο που βρίσκονται στο μύλο, η μία παραλαμβάνεται και η άλλη αφήνεται· και από τους δύο που είναι στο κρεβάτι, ο ένας παραλαμβάνεται και ο άλλος αφήνεται. Έτσι δηλώνει ότι οι αμαρτωλοί αφήνονται εδώ και περιμένουν την τιμωρία, ενώ οι δίκαιοι

αρπάζονται στα σύννεφα. Όπως δηλαδή, όταν ο βασιλιάς πηγαίνει σε μία πόλη, όλοι οι αξιωματούχοι και οι άρχοντες και όσοι έχουν μεγάλη οικειότητα μαζί του, τον συναντούν αφού βγουν έξω από την πόλη, οι κατάδικοι όμως και οι τιμωρημένοι φυλάγονται στις φυλακές, περιμένοντας την απόφαση του βασιλιά, έτσι και όταν έρχεται ο Κύριος, όσοι έχουν παρρησία τον συναντούν στον αέρα, οι κατάδικοι όμως και όσοι αισθάνονται το βάρος των πολλών αμαρτιών στη συνείδησή τους, περιμένουν στη γη τον κριτή.

Τότε και εμείς θα αρπαχθούμε στον ουρανό. Δεν είπα, εμείς, κατατάσσοντας και τον εαυτό μου ανάμεσα σ' αυτούς που αρπάζονταν. Δεν είμαι τόσο αναίσθητος και αχάριστος, ώστε να μη γνωρίζω τις αμαρτίες μου. Γιατί, αν δεν φοβόμουν μήπως καταστρέψω τη χαρά της σημερινής εορτής, θα έχυνα πικρά δάκρυα, καθώς θυμήθηκα αυτά τα λόγια, γιατί θυμήθηκα τις δικές μου αμαρτίες. Επειδή όμως δεν θέλω να ταράξω τη χαρά της σημερινής εορτής, εδώ θα σταματήσω την ομιλία μου, αφού σας αφήσω ζωντή τη μνήμη εκείνης της ημέρας, ώστε ούτε ο πλούσιος να μη χαίρεται για τον πλούτο του, ούτε ο φτωχός να θεωρεί τον εαυτό του δυστυχισμένο για τη φτώχεια του, αλλά ο καθένας, κατά τη συνείδησή του, να κάνει είτε αυτό είτε εκείνο. Γιατί ούτε ο πλούσιος είναι ευτυχισμένος, ούτε ο φτωχός είναι δυστυχισμένος, αλλά όποιος θα κριθεί άξιος για την αρπαγή εκείνη μέσα στα σύννεφα, είναι ευτυχισμένος και τρισευτυχισμένος, έστω και αν είναι ο πιο φτωχός απ' όλους. Όπως βέβαια είναι ελεεινός και τρισάθλιος ο αμαρτωλός, έστω και αν είναι ο πιο πλούσιος απ' όλους. Γι' αυτό τα λέγω, για να θρηνούμε τους εαυτούς μας όσοι είμαστε αμαρτωλοί, και να παίρνουν θάρρος όσοι αγωνίζονται εναντίον της αμαρτίας, ή καλύτερα, να μην παίρνουν μόνο θάρρος, αλλά και να προφυλάγονται: ούτε εκείνοι να θρηνούν μόνο, αλλά και ν' αλλάξουν τρόπο ζωής.

Γιατί είναι δυνατόν και ο κακός, αφού εγκαταλείψει την πονηρία, να επιστρέψει στην αρετή και να μπορέσει να γίνει ίσος μ' εκείνους που από την αρχή ζουν ενάρετα. Αυτό ας φροντίσουμε και εμείς. Και όσοι αισθάνονται ότι είναι ενάρετοι, ας παραμένουν στην ευσέβεια, μεγαλώνοντας πάντοτε αυτό το καλό απόκτημα και αυξάνοντας το προηγούμενο θάρρος τους. Όσοι όμως δεν έχουμε θάρρος και αισθανόμαστε το βάρος των πολλών αμαρτιών μας, ας αλλάξουμε τρόπο ζωής, ώστε, αφού αποκτήσουμε το θάρρος των άλλων, να υποδεχούμε όλοι μαζί και με την ίδια ψυχική διάθεση και με την τιμή που αρμόζει το βασιλιά των αγγέλων, και ν' απολαύσουμε τη μακάρια εκείνη χαρά με τη βοήθεια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον οποίο μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα ανήκει η δόξα και η δύναμη, τώρα, και πάντοτε, και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Πηγή: imaik.gr)